

Sygn. akt I C 595/17 upr

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Pręczek

Protokolant : sekr.sąd. Marta Mandziak

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2017 roku w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) spółki akcyjnej w G.

przeciwko P. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. P. na rzecz (...) spółki akcyjnej w G. kwotę 254,74 zł (dwieście pięćdziesiąt cztery złote 74/100) z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- od kwoty 94,98 zł od dnia 12 lipca 2016 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 159,76 zł od dnia 06 września 2016 r. do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego P. P. na rzecz (...) spółki akcyjnej w G. kwotę 60,23 zł ( sześćdziesiąt złotych 23/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Agnieszka Pręczek

Sygn. akt I C 595/17 upr

## UZASADNIENIE

Powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. P. kwoty 1.346,37 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że zawarł z pozwanym umowę sprzedaży energii elektrycznej, na podstawie której dostarczał pozwanemu energię elektryczną do lokalu wskazanego w umowie. Na podstawie umowy powód wystawił pozwanemu faktury VAT. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uregulował należności wynikających z wystawionych faktur.

W dniu 16 lutego 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie VI Ne-e (...) wydał nakaz zapłaty uwzględniający powództwo w całości.

Pozwany P. P. złożył sprzeciw od niniejszego nakazu zapłaty wskazując, iż złożył dyspozycję zmiany mocy umownej z 35 kW na 8 kW, które to zlecenie powód zrealizował po 240 dniach, nie sporządzając stosownej korekty.

W ocenie pozwanego brak sporządzenia korekty przez powoda stanowi podstawę do oddalenia powództwa w całości.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 01 kwietnia 2010 powód zawarł z pozwanym P. P. umowę sprzedaży energii elektrycznej nr (...), na dostarczanie energii elektrycznej do obiektu położonego w M., określając moc umowną na 35 kW. Umowa została zawarta na czas oznaczony, tj. do dnia 23 października 2030 r. W ogólnych warunkach umów kompleksowych określono, iż moc umowna to jest moc czynna pobierana, określona w umowie, wyznaczana w ciągu każdej godziny okresu rozliczeniowego ze średnich wartości tej mocy rejestrowanych w okresach 15 minutowych. W § 7 ogólnych warunków umów kompleksowych określono, że moc umowna zostaje określona indywidualnie w umowie kompleksowej, zaś zmiana mocy umownej dokonuje się na pisemny wniosek Odbiorcy, nie częściej niż raz na dwanaście miesięcy, nie później niż po upływie dwóch miesięcy od daty złożenia wniosku. Natomiast w § 18 wskazano, iż w przypadku stwierdzenia błędów w pomiarze lub odczycie wskazań układu pomiarowo- rozliczeniowego, Dostawca dokona korekty faktury.

Pozwany w dniu 29 września 2015 r., złożył powodowi zlecenie obniżenia mocy umownej z 35 kW na 8 kW. Powodowa spółka nie wykonała zmiany mocy umownej w umownym terminie dwóch miesięcy.

#### Okoliczności przyznane

Za zużycie energii elektrycznej za okres 21 sierpnia 2015 r. do 20 kwietnia 2016 r. powód wystawił pozwanemu fakturę Vat nr (...) na kwotę 1.421,57 zł płatną do 13 maja 2016 r. W rozliczeniu dystrybucji energii elektrycznej wskazano moc umowną za ten okres na 35 kW. Następnie za zużycie energii elektrycznej za okres 21 kwietnia 2016 r. do 17 maja 2016 r. powód wystawił pozwanemu fakturę Vat nr (...) na kwotę 158,44 zł. W rozliczeniu dystrybucji energii elektrycznej wskazano moc umowną za ten okres na 35 kW.

Za zużycie energii elektrycznej za okres 17 maja 2016 r. do 16 czerwca 2016 r. powód wystawił pozwanemu fakturę Vat nr (...) na kwotę 94,88 zł płatną do 11 lipca 2016 r. W rozliczeniu dystrybucji energii elektrycznej wskazano moc umowną za ten okres na 8 kW. Za kolejny okres od 17 czerwca 2016 r. do 16 sierpnia 2016 r. powód wystawił pozwanemu fakturę Vat nr (...) na kwotę 159,76 zł płatną do 05 września 2016 r. W rozliczeniu dystrybucji energii elektrycznej wskazano moc umowną za ten okres na 8 kW.

Pozwany nie zgadzając się ze wskazanymi fakturami zażądał sporządzenia korekt uwzględniających zmianę mocy umownej na 8 kW. Powód wystawił faktury korygujące Vat nr (...) na kwotę 45,20 zł przy czym w rozliczeniu dystrybucji energii elektrycznej w polach zarówno „było” jak i „winno być” wskazano ponownie moc umowną za okres 21.08.2015 r. do 20 kwietnia 2016 r. 35 kW, wskazując jednocześnie zmiany w ilości zużytej energii elektrycznej. Ponadto powód wystawił fakturę korygującą Vat (...) na kwotę 87,10 zł przy czym w rozliczeniu dystrybucji energii elektrycznej w polach zarówno „było” jak i „winno być” wskazano ponownie moc umowną za okres 21 kwietnia 2016 r. do 17 maja 2016 r. 35 kW oraz wskazano jedynie zmiany w ilości zużytej energii elektrycznej.

Dowód: faktury Vat k. 22-27; korespondencja pozwanego k. 7-9; korekty faktur Vat k. 58-59 i 60-61.

Powód wystawił pozwanemu w dniu 18 sierpnia 2016 r. noty obciążeniowe nr (...) za opłatę za monit windykacyjny i numer (...) tytułem odsetek naliczonych od faktury (...).

Pismem z dnia 23 września 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.346,37 zł tytułem należności wynikających za dostarczoną pozwanemu energię elektryczną.

Ostatecznie pozwany nie zapłacił powodowi kwotę 94,98 złotych za zakup energii elektrycznej w okresie od 17 maja 2016 r. do 16 czerwca 2016 r. wynikającej z faktury (...), której termin płatności upłynął 11 lipca 2016 roku oraz kwoty 159,76 złotych za zakup energii elektrycznej w okresie od 17 czerwca 2016 r. do 16 sierpnia 2016 r. wynikającej z faktury (...), której termin płatności upłynął 5 września 2016 roku. Obie faktury dotyczyły zakupu energii elektrycznej o mocy umownej 8 kW.

Dowód: noty k. 28-29; wezwanie do zapłaty k. 36.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów. Aczkolwiek dokumenty te w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., to stosownie do treści art. 233 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy bowiem od jego treści merytorycznej. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych rozstrzyga sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (por. art. 233; też K. Knoppek: Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 roku, sygn. akt IV PR 200/85, PiP 1988, nr 5). Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo podlegało uzgodnieniu jedynie w części.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przepisy prawa energetycznego nie wprowadzają szczególnych postanowień regulujących zasady ustaniania umowy, na podstawie której jest dostarczana, m.in., energia elektryczna. W związku z cywilnoprawnym charakterem tego typu umowy do kwestii nieuregulowanych umową mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego. Podkreślenia przy tym wymaga, iż umowa sprzedaży energii elektrycznej ma charakter umowy sprzedaży w rozumieniu art. 535 k.c. w zw. z art. 555 k.c. i do jej istotnych przedmiotowych warunków należy określenie przedmiotu sprzedaży, obowiązku przeniesienia własności przedmiotu sprzedaży przez sprzedawcę na kupującego, określenie ceny sprzedaży i obowiązku po stronie kupującego zapłaty ceny. Z kolei ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 r., poz. 1059) w art. 5 ust. 1 określa, m. in., że dostarczanie energii odbywa się po uprzednim podłączeniu sieci, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji, zaś art. 5 ust. 2 wskazuje na elementy umowy, które winny być zawarte, a które wykraczają poza essentialia negotii umowy sprzedaży z art. 535 k.c.

Zważenia w dalszej części wymaga, iż obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.) stwarza art. 6 k.c. (ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne) i jako podstawowy przepis w tym przedmiocie, stosowany w postępowaniu sądowym, pozostaje w ścisłym związku i tłumaczony jest w powiązaniu z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, normującymi reguły dowodzenia. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Niewątpliwie pierwszoplanowo należą do nich - w sprawach o zapłatę - fakt zawarcia umowy oraz wysokość i w konsekwencji obowiązek zapłaty kwot wynikających z wystawionych faktur.

W rozpoznawanej sprawie powód wskazanych wyżej okoliczności nie wykazał w zakresie kwot: 976,37 zł dochodzonej z tytułu faktury (...); 71,34 zł dochodzonej z tytułu faktury (...); 40,39 zł dochodzonej z tytułu noty za wezwanie do zapłaty z dnia 05.08.2016 r. oraz 3,53 zł z tytułu noty odsetkowej.

Wobec skutecznie podniesionego przez pozwanego zarzutu co do błędnego wystawienia w/w faktur – tj. w niewłaściwie zmienionej mocy umownej, na powódzie spoczywał ciężar wykazania, iż dokonał stosownych korekt. Powód powyższemu nie sprostał, albowiem przedłożone przez niego faktury korygujące dotyczyły nie zmiany mocy, lecz korekt w zakresie ilości dostarczonej energii elektrycznej. Powód przyznał, iż pozwany w dniu 29 września 2015 r. złożył dyspozycję zmiany umownej mocy z 35 kW na 8 kW. Zgodnie z zapisami umownymi termin na zmianę mocy powód miał dwa miesiące. Powód przyznał także, że nie wykonał dyspozycji zmiany mocy w określonym umownie terminie- jednocześnie nie wskazał dla Sądu kiedy dokonał zmiany. Z analizy materiału dowodowego wnika, że w okresie od 21 sierpnia 2015 r. aż do 17 maja 2016 r., powód pobierał opłaty za moc umowną 35 kW. Tym samym powód nie udowodnił, iż przysługuje mu wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem. Jedynie w zakresie dwóch faktur dotyczących okresu od 17 maja 2016 r. do 16 sierpnia 2016 r. powód udowodnił wysokość swojego roszczenia, albowiem oba dokumenty uwzględniały zmienioną moc umowną do 8kW.

Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez pełnomocnika, który powinien był być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku nie przedstawienia dowodów uzasadniających materialnoprawną podstawę zgłoszonego roszczenia.

Zważenia wymaga, iż z uwagi na brak możliwości zweryfikowania prawidłowości i wysokości roszczenia przysługującego powodowi za okres, w którym winna zostać zmieniona wysokość mocy umownej, Sąd nie mógł uwzględnić również noty odsetkowej dotyczącej zakwestionowanej faktury Vat. Warto także zaznaczyć, iż druga przedłożona przez powoda nota nie mogła zostać uwzględniona, albowiem dotyczy ona monitu/ wezwania do zapłaty z dnia 05 sierpnia 2016 r., a powód po pierwsze nie przedłożył dokumentu potwierdzającego sporządzenie takiego wezwania (przedłożono wezwanie z dnia 22 września 2016 r.- a więc sporządzone ponad miesiąc później niż wystawiona nota). Po drugie brak jest regulacji umownych w zakresie ponoszenia przez pozwanego takich kosztów. W ocenie Sądu zgłaszane roszczenie zapłaty kwoty 40,39 zł w żaden sposób powód nie udowodnił ani w zakresie podstawy ani jej wysokości.

W świetle zebranego materiału dowodowego uwzględnieniu podlegało roszczenie w zakresie zapłaty kwoty 254,74 zł z tytułu faktury (...) z terminem płatności do dnia 05 września 2016 r. i (...) z terminem płatności do dnia 11 lipca 2016 r. Obie faktury dotyczyły prawidłowo ustalonej – zmienionej mocy umownej 8 kW. Obowiązkiem pozwanego jest zatem zapłata za dostarczoną mu energię elektryczną zgodnie z zawartą umową.

Wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431). Pozwany co prawda wskazywał na możliwość powołania biegłego jednakże pomimo zobowiązania pozwanego przez Sąd do sprecyzowania czy zgłasza wniosek o powołanie biegłego i jakiej specjalizacji oraz na jakie okoliczności miał zostać przeprowadzony niniejszy dowód, pozwany na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku wskazał, że nie jest potrzebny tu biegły a w jego ocenie skutecznie zakwestionował faktury przedłożone przez powoda.

Jak już wskazano wyżej w zakresie faktur (...) oraz wystawionych not należało zgodzić się z pozwanym, iż powód nie udowodnił istnienia roszczenia w dochodzonej wysokości z uwagi na sprzeczność wystawionych dokumentów z zawartą pomiędzy stronami umową. Natomiast w zakresie prawidłowo wystawionych faktur, za prawidłową umowną moc 8kW, która została pobrana przez pozwanego- pozwany winien jest zapłacić, albowiem do tego zobowiązał się zawierając umowę. Warto zaznaczyć, iż pozwany formował jedynie lakoniczne zarzuty, iż w jego ocenie nie musi nic płacić bo powinny być korekty. Oczywiście korekty powinny zostać sporządzone przez powoda w zakresie mocy umownej ale z wcześniejsze okresy. Pozwany nie może domagać się korekty dotyczących tych dwóch faktur, skoro odpowiadają one umowie i rzeczywistemu zużyciu energii elektrycznej.

Warto wskazać, iż pozwany na ostatniej rozprawie podniósł, iż być może istnieje jakaś nadpłata po jego stronie – czego nie wie. W toku tego procesu pozwany jednak nie wykazał, iż istnieje po jego stronie nadpłata z tytułu dostarczanej energii elektrycznej. Nie przedłożył dowodów wskazujących ile opłacił powodowi i za jakie okresy. Ponadto nie podniósł również ewentualnego zarzuty pokręcenia przysługującej mu wierzytelności z tytułu ewentualnej nadpłaty- poprzez określenie jej wysokości i za jaki okres. Sąd w tym zakresie nie może podejmować czynności z urzędu mając na uwadze kontrydiktoryjność procesu.

O odsetkach orzeczono w myśl art. 481 k.c. mając na względzie terminy płatności wyszczególnione w fakturach.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd orzekł ja w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 zd. drugie k.p.c., powód wygrał proces 18% a pozwany 81%. Koszty poniesione przez powoda wynosiły łącznie kwotę 317 zł, tym samym od pozwanego należy się dla niego zwrot 60,23 zł.

SSR Agnieszka Pręcerek